

KULTUR PÅ SPIDSEN

NU TRÆNGER VI TIL AT GRINE

AF METTE TERKELSEN
KULTURREDAKTØR

Jamen, er der da ingen grænser for, hvor trist det skal være her i maj måned? For det første har vi været på nippet til endnu en finanskrisse, som forhåbentlig er afværget, inden den barberer flere nuller af friværdien. For det andet er både virkelighedens og kulturens verden fyldt med ufatteligt tunge ting. Der er den ene film efter den anden om vold, pædofili og incest. Enten er det vikinger, som slår hinanden ihjel. Eller også er det fædre, som misbruger børn, eller ulykkelige, sørgelige skæbner, som desværre ikke får det stort bedre i løbet af de to timer, biograf-filmen varer. I det ellers solrige Sydfrankrig er Cannes Filmfestivalen netop åbnet, og alt tegner til, at de alvorlige film sætter dagsordenen med dystre temaer. Forlagene spyrrer ud om nazister og seriemordere. Så ærlig talt, om man åbner for et nyhedsmedie, ser en film eller læser en bog, er det stort set lige trist. Og forresten har vejret i maj måned været ekstra surt og koldt, bare for at understrege den samlede tristesse.

NU NYTTER DET ikke at lade, som om verden ikke indeholder ondskab. Det gør den. Kunsten skal afspejle virkeligheden og gøre os klogere, også på vold og ubehageligheder. Det gør den. Men nu er vi jo kun mennesker. Så der kan være dage, hvor man synes, man ikke kan bære verdens byrder på sine skuldre. Derfor må man godt indrømme det: Nu trænger vi til at grine. Skal vi ikke være enige om, at det ikke gør os til mindre ansvarlige samfundsborgere? For at stå distancen og håndtere hverdagen, må man gribe chancen for bare at læne sig tilbage og have det sjovt. Derfor har revysæsonens start sjældent været mere velkommen end i år. Rundt om i landet på de mange mindre revyer er billetsalget godt i gang, mens revyskuespillerne er i fuld gang med prøverne.

»Enten er det vikinger, som slår hinanden ihjel. Eller også er det fædre, som misbruger børn, eller ulykkelige, sørgelige skæbner, som desværre ikke får det stort bedre i løbet af de to timer biograf-filmen varer.«

CIRKUSREVIEN ER REVYERNES revy, også i år. Allerede inden premieren den 27. maj, er der solgt over 100.000 billetter til forestillingerne på Dyrehavsbakken. Plus over 10.000 billetter til de efterfølgende opførelser i Aalborg. Lisbet Dahl har et kanongodt hold i Cirkusrevyen med Ulf Pilgaard, Ditte Hansen, Henrik Lykkegaard og Niels Ellegaard, og selv om vi hverken er nået til premiere eller anmeldelser endnu, kan det næsten ikke gå galt. Det siger meget om danskerne, at vi bare gerne vil ud i skoven og have et godt grin. Revy kommer af det franske *revoyer*, dvs. at se igen. Som moderne mennesker med fragmenterede zapperliv, trænger vi til at se årets begivenheder gennem den prisme, som er god, dansk humor. Endelig er det grinetid. Vi trænger.

mete@berlingske.dk

I al venskabelighed

TEATER. ★★★★★ Teater med asylansøgere i rollerne fra TVs sitcom »Friends« er en dødssyg idé.

At lade asylansøgere genindspille TV-serien »Friends« er en tvivlsom øvelse. Foto: Nyaveny

Af Jakob Steen Olsen

De hedder det samme som på skærmen: Rachel, Ross, Monica – og så fremdeles. Deres dagligstue ligner også den fra TVs sitcom til forveksling, garneret med TV-studiets kameraer, ledninger og lamper. Men dagens skuespillere er ikke Jennifer Aniston eller Courtney Cox fra »Friends«. De kommer i stedet fra Sri Lanka, Uganda, Zimbabwe og Kurdistan.

Teaterfolkene Tue Biering og Jeppe Kristensen har nemlig fikst fundet på at genindspille afsnit af evighedsserien med vaskeægte asylansøgere i alle de kendte roller. Selv er vi med som *live studio audience*.

Så kan vi så sidde lidt og grine af de utrænede amatører, der får suffli i øresneglen og hvis engelskudskaber stritter i alle retninger, mens Egill Pålssons energiske publikumsopvarmer og instruktør i ét sørger for feelgoodstemning både på scene og tilskuerrækker og sender leflende smil, popcorn og dåsebjajere i alle retninger.

Mangelsygdом

Og hvad er så meningen med det hele? At vi skal sidde og skamme os over at være med på en kigger og få en dårlig smag i munden trods den allestedsnærværende feelgoodstemning i kunststudiet? At vi skal hygge os

sammen med de stakkels, autentiske asylansøgere, der er sluppet ud af reservatet halvanden times tid og få mulighed for at klappe solidarisk af dem? Lidt af det hele. Desværre må man også bare konstatere, at teaterforestillingen ville stå sig meget bedre ved blot at blive præsenteret i en avisartikel. Som idé. Konceptet er nemlig lige til at spise. Lige til at forstå – hvad enten man er scenekunstudvalg, sponsor eller journalist på jagt efter den sensationelle kulturnyhed. Til gengæld er udførelsen mere end kedsommelig. Hvad det angår, lider »Friends« af samme mangelsygdом som forgængeren med de samme

ophavsmænd, »Pretty Woman«, den med luderne i en container på Halmtorvet: Når først man har set girafferne, er der ikke så meget mere at komme efter. Ideen er fyret af, allerede inden vi stiger ind gennem døren til TV-studiet – intet udvikler sig. Det kan der selvfølgelig være en pointe i. Der er næppe meget udvikling, hvis man sidder som asylansøger i Sandholmlejren på femte sæson. Men som teater er »Friends« en døds-syg idé.

jso@berlingske.dk

»FRIENDS«: Instruktion og manus: Jeppe Kristensen og Tue Biering. Nyaveny. Til 22. maj.

Jolly Goode!

KLASSISK ★★★★★ Kun et par hundrede trodsede regnvejret og hørte Richard Goodes kosmiske snit gennem klavermusikkens historie.

Af Søren Schauser

Tivoli er dårlig forretning i regnvejret. Den kæmpe koncertsal nede i bunden virker næsten tom. Kun et par hundrede har fundet vej til Richard Goode. Til pianisternes pianist!

Eller måske skyldes det ikke regnvejret. Måske har folk bare benyttet Kristi Himmelfartsferien til et par dage væk fra det hele.

Det må de så selv om. At høre den 66-årige amerikaner er i sig selv en slags himmelfart.

Allerede hans entré har klasse: Flyglet er i sort og hvidt. Noderne er i sort og

hvidt. Manden selv er i sort og hvidt.

Lige til en omgang satire over klassisk musik. Man ser ham endda spille med den ene hånd og dirigere sig selv med den anden.

Og alligevel sætter man sig tilbage og tænker yes, yes, yes... Det skal være nøjagtig sådan. Velkommen til danselse i sin rene form.

Richard Goode er ingen skønhedskonge. Han minder lidt om en gammelromersk senator – sådan lettere uformelig og med håret foldet som en laurbærkrans.

Men når man lukker øjnene, vokser et helt andet billede frem. Et billede af den

sidste store skønånd. For eksempel med toner fra Shakespeares tid. At spille dem på topmoderne flygel virker helt hen i vejret. Goode får alligevel alt det affekterede med.

Eller med Bachs mest avantgardistiske partita. Melodierne væver sig ind og ud mellem hinanden. Tyst, indderligt, som urets tikken og skæbnens skridt.

Resten af aften? Lidt mere blandet. Goode har lige sendt os til himmels med alle kløllerne i midtersatsen af Haydns sidste sonate – men overgår så finalens vitser en smule.

Og det hele krones af Schumanns vidunderlige »Kreis-

leriana«. Af klavermusik fra den tidlige romantik. En trylleverden af omtågede elverhøje og rørstrømske selvportrætter.

Man har hørt en mere fingernem fortolkning af de otte perler. Bare ikke en dybere, rigere, mere forstået.

Vi mennesker skal efterhånden være reklamer for os selv. Goode satser stadig på det indre. Folk elskede det.

RICHARD GOODE: Klaver. Værker af Byrd, J.S. Bach, J. Haydn og Schumann. Tivolis koncertsal, onsdag.

shx@berlingskemedi.dk